

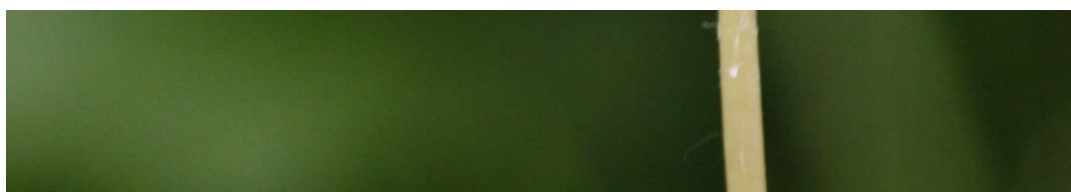
VÄSTKUSTENS MILJÖENHET

Motiveringar till

MILJÖSKYDDSFÖRESKRIFTER

för Kristinestad, Kaskö, Närpes, Korsholm

Innehåll

Inledning	3
Kapitel 1. Allmänna bestämmelser.....	3
1 § Syfte och tillämpningsområde	3
2 § Utfärdande och tillsyn av föreskrifter	3
3 § Definitioner.....	4
Kapitel 2. Avloppsvatten.....	5
4 § Allmänna föreskrifter.....	5
5 § Avloppsvatten som leds i allmänt avlopp.....	5
6 § Behandling av avloppsvatten i glesbygden utanför vattentjänstverkens verksamhetsområden. Reningskrav. Placering av anordning	5
7 § Tvätt av mattor, textilier och liknande	7
8 § Tvätt och underhåll av fordon, båtar, maskiner och liknande anordningar	7
Kapitel 3. Gödsel och jordförbättringsmedel	7
9 § Användning av gödsel och gödselmedel från produktionsdjur	7
10 § Användning av vegetabiliskt avfall, slam och aska som gödsel och jordförbättringsmedel	8
Kapitel 4. Kemikalier	9
11 § Användning av bekämpningsmedel.....	9
12 § Lagring och hantering av kemikalier i cisterner, ur bruk tagna cisterner, besiktning av cisterner	9
13 § Saltning av vägar	10
14 § Jordvärme.....	10
Kapitel 5. Avfall	10
15 § Allmänna bestämmelser. Hantering av avfall på fastigheter	10
16 § Användning av avfall i markbyggnadsarbeten, kvalitetskrav	11
17 § Avfall som uppstår vid renovering av husfasader.....	12
18 § Avfallsbränning på fastigheter	12
19 § Placering och skötsel av platser för mottagning av snö	12
20 § Muddring, slätter och andra vattenbyggnadsarbeten	13
Kapitel 6. Damm, rök och lukt	13
21 § Byggnads-, reparations- och rivningsarbete, markbyggnad.....	13
22 § Underhåll och rengöring av trafikleder och gårdsplaner.....	14
23 § Uppvärmnings- och luftkonditioneringsanläggningar	14
Kapitel 7. Buller och skakningar.....	14
24 § Anmälan och information om verksamhet som orsakar särskilt störande buller eller skakningar	14
25 § Särskilt störande buller från arbetsskeden och maskiner och apparater	15
26 § Tillfälliga och flyttbara asfaltstationer och stenkrossar	15
27 § Användning av ljudanläggning.....	16
Kapitel 8. Övriga bestämmelser	16
28 § Skyldighet att ge uppgifter för tillsynen.....	16
29 § Undantag från miljöskyddsföreskrifterna	16
30 § Avgifter	17
31 § Påföljder vid brott och försummelser av miljöskyddsföreskrifterna	17
32 § Ikraftträdande.....	17

Inledning

Enligt 19 § i Miljöskyddslagen kan kommunfullmäktige för verkställigheten av denna lag, utfärda sådana allmänna föreskrifter som är påkallade av de lokala förhållandena och som gäller kommunen eller någon del av den (*kommunala miljöskyddsföreskrifter*).

Syftet med miljöskyddsföreskrifterna är att med beaktande av de lokala förhållandena förebygga miljöförorening samt avhjälpa och minska olägenheter och skador som orsakas av miljöförorening. I miljöskyddslagen uppräknas de omständigheter som kommunen får bestämma om i sina egna föreskrifter. I miljöskyddslagen finns också en bestämmelse som gäller undantag från miljöskyddsföreskrifterna.

I miljöskyddslagens 3 § definieras bl.a. begreppen förorening av miljön och olägenhet för hälsan.

Miljöskyddsföreskrifterna är ett styrmedel för kommunen och utgör normer på lägre nivå som binder kommuninvånare, verksamhetsutövare och myndigheter. Miljöskyddsföreskrifterna ska sammanjämkas med avfallshanteringsbestämmelserna och byggnadsordningen samt andra kommunala stadgor så, att det inte förekommer motstridigheter mellan dessa.

Kapitel 1. Allmänna bestämmelser

1 § Syfte och tillämpningsområde

Syftet är att förhindra förorening av miljön, eliminera och minska olägenheter som förorening kan medföra och att trygga en hälsosam och trivsamt miljö samt att förhindra uppkomst av avfall och skadlig inverkan från avfall. Grunden är de lokala förhållandena.

Föreskrifterna gäller kommunernas hela områden. En del föreskrifter gäller bara i de områden som definierats i 3 § eftersom det är områden som kräver speciell uppmärksamhet ur miljöskyddssynpunkt.

Föreskrifterna gäller inte tillstånds- eller anmälningspliktig verksamhet, inte heller försvarsmaktens verksamhet. Ett undantag utgör miljöskyddslagens 60 §, enligt vilken kommunen genom att utfärda miljöskyddsföreskrifter kan bestämma att ingen anmälan behöver göras för en viss verksamhet som kan medföra speciellt störande buller eller skakningar.

2 § Utfärdande och tillsyn av föreskrifter

Kommunala miljöskyddsmyndigheten sköter tillstånds- och tillsynsuppgifter som hör till kommunens miljöårdsförvaltning (21 § i miljöskyddslagen). Uppgifterna sköts av det organ som kommunerna utser. I Kristinestad, Kaskö, Närpes och Korsholm är det enligt avtal miljösektionen inom Västkustens miljöenhet som är miljöskyddsmyndighet.

Enligt miljöskyddslagen (21 §) kan den kommunala miljöskyddsmyndigheten delegera befogenheter som avses i miljöskyddslagen till en tjänsteinnehavare så som anges i lagen om kommunernas miljöårdsförvaltning, förutom i fråga om utövande av förvaltningstvång. Kommunfullmäktige kan enligt lagen om kommunernas miljöårdsförvaltning (7 §) berättiga den kommunala miljöårdsmyndigheten att delegera beslutanderätt till en tjänsteinnehavare om inte annorlunda stadgas separat i lag.

3 § Definitioner

Vattentjänstverkets verksamhetsområde definieras i Lagen om vattentjänster (119/2001)

På område med grundbehandling tillämpas statrådets förordning (209/2011) om behandling av hushållsavloppsvatten i områden utanför avloppsnätet så som det stadgas om minimikraven på behandling av avloppsvatten i § 3 i förordningen. Avloppsvattnet skall renas enligt statsrådets beslut (209/2011) så, att minimikraven för reningsnivån uppnås. Områden där man inte har grundbehandling är grundvattenområde, grundvattenområdets buffertzona, tätbebyggt område, strandområde, närstrandzonen eller skyddsområde. Målsättningen är att områden med grundbehandling av hushållsavloppsvattnet behandlas sakenligt och att miljöförorening förhindras.

För att skydda grundvatten och vattenförsörjningen för befolkningen är det motiverat att utfärda särskilda föreskrifter för grundvattenområden. Grundvattenområdena är avgränsade områden med speciellskydd. Verksamheter som föranleder risk för förorening av grundvatten strider mot förbudet att förorena grundvatten enligt 8 § i miljöskyddslagen. Beträffande grundvattenområden ges specialbestämmelser om behandlingen av avloppsvatten, förvaring av kemikalier, placering av snöavstjälpningsplatser, tillfälliga stenkrossar och asfaltstationer, spridning av gödsel och användning av bekämpningsmedel.

Ett strandområde är ett känsligt område för föroreningar och sträcker sig 200 m från strandlinjen. Här ges specialbestämmelser om behandlingen av hushållsavloppsvatten, tvätt av fordon och motsvarande anordningar, tvätt av mattor och andra textilier, placering av snöavstjälpningsplats och användning av bekämpningsmedel. På området tillämpas statrådets förordning (209/2011) om behandling av hushållsavloppsvatten i områden utanför avloppsnätet så som det stadgas om vägledande reningsnivå för områden som är känsliga för förorening i § 4 i förordningen.

Vattendragen är definierade enligt vattenlagens 3 §, punkt 3 (587/2011).

Vägledande reningsnivå för områden som är känsliga för förorening är sådan, att belastningen på miljön minskar ifråga om organisk materia med minst 90 %, totalfosfor med minst 85 % och totalkväve med minst 40 % jämfört med den belastning av obehandlat avloppsvatten som anges med hjälp av belastningstalet för glesbebyggelse.

Minimikrav för reningsnivån är sådan, att belastningen på miljön minskar ifråga om organisk materia med minst 80 %, totalfosfor med minst 70 % och totalkväve med minst 30 % jämfört med den belastning av obehandlat avloppsvatten som anges med hjälp av belastningstalet för glesbebyggelse.

På tättbebyggt område är specialbestämmelser nödvändiga för att trygga den allmänna trivselen, förhindra olägenheter för hälsan och annan förorening av miljön. Detta är detaljplanerade områden, bebyggda områden i deras omedelbara närhet och också separata by- och tätbebyggelsecentra som står utanför detaljplaneringen. På tätbebyggt område utfärdas föreskrifter om reningsnivån för hushållsavloppsvatten, kompostering av vissa avfall, öppen förbränning av gårds- och trädgårdsavfall samt avlägsnande av gatudamm.

Kapitel 2. Avloppsvatten

4 § Allmänna föreskrifter

Förbudet att i avlopp hålla miljöstörande och -farliga ämnen baserar sig på att reningsprocessen kan störas och upphöra och därmed också reningsanläggningens funktion. Likaså kan reningsfunktionen störas om företag som hanterar dylika ämnen inte har ändamålsenliga avskiljningsbrunnar som vid behov kan tömmas. Underhållet, såväl tömningar som service, av reningsanordningarna är synnerligen viktigt för anordningarnas funktion. Därför är det väsentligt att fastighetsägaren själv utövar tillsyn och kontroll av anordningarnas funktionsduglighet. Vid behov har myndigheten möjlighet att erhålla för tillsynen nödvändiga uppgifter.

För att förhindra att utsläpp och föroreningar sköljs ut i mark och vattendrag från större parkeringsområden, lagerområden och motsvarande, ska förebyggande åtgärder vidtas.

5 § Avloppsvatten som leds i allmänt avlopp

Fastigheterna inom vattentjänstverkens verksamhetsområden skall alltid anslutas till det allmänna avloppsnätet enligt 10 § i lagen om vattentjänster (119/2001). Endast om befrielse beviljats av miljöskyddsmyndigheten på vissa lagstadgade grunder, kan en fastighet vara oansluten. Kommunernas fullmäktige har fastställt verksamhetsområdena, som bygger på de utvecklingsplaner för vattentjänster som kommunerna har gjort upp. Avloppsnätet omfattar de mest tätbebyggda områdena.

6 § Behandling av avloppsvatten i glesbygden utanför vattentjänstverkens verksamhetsområden. Reningskrav. Placering av anordning

I miljöskyddslagens 27 b § bestäms den allmänna skyldigheten att rena avloppsvatten så, att det inte uppstår risk för förorening av miljön. Endast avloppsvatten som inte innehåller toalettavatten kan i små mängder (buret vatten) släppas ut orenat i marken.

Enligt statsrådets förordning (209/2011) 5 § skall det finnas en beskrivning av avloppsvattensystemet som gör det möjligt att bedöma den belastning som avloppsvattnet orsakar på miljön. I förordningen stadgas om minimikraven för behandling av hushållsavloppsvatten.

För att reningskraven kontinuerligt skall uppfyllas krävs planenlig tömning, granskning och regelbundet underhåll av anordningen. Service och underhåll samt bokföringen av utförda besiktningar, serviceåtgärder och tömningar av behållare är en lagstadgad skyldighet i statsrådets förordning (209/2011). Enligt miljöskyddslagens 83 § har miljömyndigheten rätt att erhålla för tillsynen nödvändiga uppgifter.

Med kommunala miljöskyddsföreskrifter kan man skärpa kraven för behandling av avloppsvatten om förhindrande av förorening av miljön förutsätter detta. Miljöskyddslagen förutsätter en sådan reningseffekt på fastigheterna, att deras avloppsvatten inte förorsakar risk för förorening av miljön. En lämplig metod för rening av avloppsvatten väljs från fall till fall. På valet av metod inverkar förutom miljöskyddsföreskrifterna även lagstiftningen, kommunens byggnadsordning, tomtens och markens egenskaper, avloppsvattnets kvalitet och mängd. Valet av reningsmetod, dimensionering och förverkligande kräver sakkunskap.

Även renat avloppsvatten kan förorena miljön. Därför har utsläppspunkten stor betydelse. Beroende av känslighet för föroreningar, har en indelning i olika områden gjorts med olika skyddsavstånd, reningskrav och begränsningar. Med tillräckliga skyddsavstånd förhindras även uppkomsten av sanitära olägenheter och otrivsamt miljö.

Avsikten med områdesindelningen är att förhindra förorening av vattendrag, grundvatten och övrig miljö. Reningskraven baserar sig på statsrådets förordning (209/2011), på åtgärdsprogrammen för vattenvården enligt vattenförvaltningslagen (1299/2004) och på miljöskyddslagens (86/2000) förbud att förorena grundvatten. Verksamhet, som föranleder risk för förorening av grundvatten, strider mot förbudet att förorena grundvatten (8 § miljöskyddslagen). Förbudet att förorena mark återfinns i miljöskyddslagens 7 §.

Särskilt känsliga områden för förorening är grundvattenområden. På grundvattenområden är det motiverat att helt förbjuda avledning av avloppsvatten i dike eller infiltrering i marken.

Som känsliga områden för föroreningar definieras strandområden med en bredd på upp till 200 meter för att skydda vattendragen från föroreningar. För att förhindra och minska risken för förorening behövs en buffertzonen med strängare reningskrav runt vattendrag. Allmänt anses, att förorening från hushållsavloppsvatten inte märks i ett vattendrag, om avståndet från utsläppspunkten är ca 200 meter. Inom tätt bebyggda områden är det skäl att värna om den allmänna trivselen, förhindra föroreningar och förebygga uppkomsten av sanitära olägenheter. Därför är det motiverat att de strängare reningskraven gäller även inom dylika områden.

Då avloppsvattnet innehåller toalettavfall, krävs en särskilt effektiv reningsmetod. Även grävatten skall behandlas så, att det uppfyller de uppställda reningskraven.

Områden med grundbehandling är områden som inte är särskilt känsliga för förorening, som är glesast bebodda och inte ligger i närheten av grundvattenområden, vattendrag eller andra känsliga ställen. Här utgår man ifrån att den miljöpåverkan som hushållsavloppsvatten medför är liten och i allmänhet behövs ingen särskild fosforreningsenhet.

Användning av infiltrationsanläggning förutsätter att fastighetens jordmån är lämplig för ändamålet, att byggplatsen är tillräckligt stor (i allmänhet minst 5000 m²), glesbebyggelse och nödvändiga skyddsavstånd till grundvatten, hushållsvattenbrunnar och motsvarande. Noggranna förundersökningar krävs.

Terräng och jordmån liksom avloppsvattnets mängd och kvalitet varierar på olika fastigheter. Reningsanläggningens tillräckliga skyddsavstånd från hushållsvattenbrunn, vattendrag, väg och gräns till granne utreds omsorgsfullt och bedöms. Angivna minimiskyddsavstånd är riktgivande.

På strandområde skall beaktas översvämningsrisken och här skall reningssystemet placeras minst 0,5 meter ovanför högvattenståndet (HW), så att man förhindrar orenat avloppsvatten från att sköljas ut med översvämmat vatten och därmed förorena miljön. Av samma skäl bör på strandområden också filtrerings- och uppsamlingsrören för avloppsvatten placeras ovanför medelhögvattenståndet. Med högvattenstånd avses det högsta vattenståndet som förekommit under en observationstid om de föregående 50 åren eller, om sådana mätningar inte har gjorts, det sannolika högsta vattenståndet som kan härledas ur kännetecknen i terrängen.

Enskilda undantag från kraven i miljöskyddsföreskrifterna kan beviljas på ansökan, t.ex. gällande skyddsavstånden. Det kunde t.ex. vara fråga om en liten mängd avloppsvatten eller att terrängens lutningsförhållanden är sådana, att risk för förorening inte föreligger.

För att hindra sjukdomsalstrare från att spridas är nyttoanvändning av slam och wc-vatten inom jordbruket inte möjlig utan att den hygieniska nivån har säkrats enligt anvisningar.

Risken för funktionsstörningar (tilltäppning, m.m.) är stor ifall större mängder mjölk i tvättvatten från mjölkkrum leds in i bostädernas avloppsreningsanordningar.

7 § Tvätt av mattor, textilier och liknande

Föreskriften förpliktigar privatpersoner och verksamhetsutövare som tvättar mattor och textilier på fastigheter, strandområden och mattvättställen som är i allmänt bruk att minska belastningen på miljön och förhindra nedsmutsning och hygieniska olägenheter i strandvattnen. I praktiken förbjuder föreskriften t.ex. att mattor tvättas på bryggan.

8 § Tvätt och underhåll av fordon, båtar, maskiner och liknande anordningar

Tvättvatten från fordon, båtar, maskiner och liknande anordningar är avloppsvatten som skall behandlas sakenligt för att förhindra förorening av miljön. Tvättmedel som innehåller kolväteföreningar, lösningsmedel kan redan i små mängder, och särskilt om det är fråga om större mängder, orsaka olägenheter för miljön. Infiltrering av stora mängder tvättvatten från återkommande storskalig och yrkesmässig tvätt förorenar marken och miljön. T.ex. att upprepade gånger tvätta flere lastbilar kan anses vara storskalig tvätt.

Vattenskyddsaspekter motiverar ett förbud av tvätt på grundvattenområden.

Av tvätt och underhåll av fordon, båtar och anordningar kan förorsakas en minskning av trivselen, nedsmutsning av området och annan förorening av miljön.

Båtarnas bottenfärger innehåller fortfarande miljöskadliga ämnen. Om skyddsåtgärder inte vidtas, blir slipavfall från båtens bottenfärg kvar på marken. Om vattendrag finns nära, finns ytterligare en risk för vattenförorening. Enligt miljöskyddslagens 7 § får i marken inte släppas ut något ämne som kan förorena marken.

Kapitel 3. Gödsel och jordförbättringsmedel

9 § Användning av gödsel och gödselmedel från produktionsdjur

Statsrådets förordning (931/2000) om begränsning av utsläpp i vattnen av nitrater från jordbruket (nitratförordningen) föreskriver om krav på lagring av stallgödsel och spridning av gödselmedel samt innehåller även rekommendationer, som genom miljöskyddsföreskrifterna på lokala grunder görs bindande.

Gödsel, pressvatten och avloppsvatten innehåller rikligt med näringsämnen, kväveföreningar samt bakterier. Förorening av grundvatten är förbjuden enligt miljöskyddslagens 8 §. Avsikten med

föreskrifterna är att förhindra risken för förorening av och skydda grundvatten, hushållsvatten, vattendrag samt undvika oskäligen hygieniska olägenheter (lukt, flugor). Därför ges föreskrifter om skyddszoner runt hushållsvattentäkter, intill stränder och i närheten av bosättning.

Inom jordbruket bestäms gränsen för skyddszoner vid vattendrag genom mätning från skiftets gräns som vetter mot vattendraget. Enligt nitrutförordningen är gödsling med kvävegödselmedel närmare ett vattendrag än fem meter förbjuden. Om åkerns lutning överstiger två (2) % är ytgödsling med kvävegödselmedel förbjuden ytterligare på en sträcka av fem (5) meter. Skyddsavståndet från åkern till vattendraget på ett område som är jämt beräknas fem (5) meter från vattendragets medelvattengräns. Om det är branta slänter till vattendraget sker beräkningen fem (5) meter från fårans kant till åkern.

Den gödsel fria skyddszonen är på grundvattenområden utmärkt på skifteskartan och berättigar till EU-stöd. En gödsel fri zon vid vattendrag som berättigar till EU-stöd är i medeltal femton (15) meter men bredden kan variera.

Antalet hästar i trakten visar en uppåtgående trend. Ofta kan ägarna sakna spridningsareal för gödsel. En sakenlig hantering av gödseln behövs så att näringsämnen hindras från att urlakas till vattendrag, grundvatten och vattenområden. Om den årliga mängden hästgödsel är 20 m³ eller mera (två hästar) krävs en gödselstad som dimensioneras på basen av djurplatserna i stallet. Om gödselproduktionen är mindre kan gödseln lagras t.ex. på ett flak eller motsvarande som täcks med presenning.

10 § Användning av vegetabiliskt avfall, slam och aska som gödsel och jordförbättringsmedel

Potatis-, morots- och växthusodling utövas i stor skala i Sydösterbotten. Jordbrukarna kan med stöd av miljöskyddslagen (86/2000) i sin verksamhet inom jordbruket utan tillstånd behandla och återvinna avfall från jord- och skogsbruket som består av för miljön och hälsan oskadliga naturmaterial. Ifall den enskilda jordbrukaren mottar dylikt växtbaserat avfall av andra jordbrukare i avsikt att användas som gödsel på åker, krävs en anmälan till Livsmedelssäkerhetsverket Evira. Evira har anvisningar för att motverka smittospridningsrisken. Det ska påpekas att också i dessa fall gäller nitrutförordningen.

Även avloppsslam, slam från slamavskiljare eller avfall från torrtoaletter som behandlats så att det blivit oskadligt är utan särskilt tillstånd tillåtet att återvinna och använda i enlighet med lagen om gödsel (539/2006). Lantbrukarna får endast använda slam från egen fastighet. En förutsättning är att slammet kalkstabiliseras innan användning i enlighet med jord- och skogsbruksministeriets förordning om utövande och tillsyn av verksamhet gällande gödsel (13/07). Målsättningen med föreskrifterna är att förhindra nedskräpning och hygieniska olägenheter. För att hindra förorening av vattendragen ska placering och spridning av avfallet ske enligt nitrutförordningen.

Många anläggningar, t.ex. växthus, har i Sydösterbotten i ökande grad börjat använda biobränslen. Aska från rent trä är ofarlig och kan användas som gödsel- eller jordförbättringsmedel. Torvaskan från större anläggningar (växthus) kräver analysering innan den eventuellt kan användas. Den kan bl.a. innehålla kadmium. Aska från tung brännolja utgör farligt avfall och bör hanteras därefter. Överlåtelse av aska ska ske enligt lagstiftningen.

Kapitel 4. Kemikalier

11 § Användning av bekämpningsmedel

Bekämpningsmedel (pesticider) används för att hindra att djur, växter eller mikroorganismer (t.ex. svampar) orsakar skada och besvär för människors hälsa och egendom. Inom EU delas bekämpningsmedel upp i växtskyddsmedel och biocider.

Bekämpningsmedel kan vara skadliga för människor. Det finns en särskild risk för förorening och exponering om bekämpningsmedel används på olämpligt sätt. Särskilt känsliga är grundvattenområden, vattentäkter och källor samt strandområden.

Av beteckningarna på växtskyddsmedlets förpackning framgår om medlet kan användas på grundvattenområden. På webbplatsen www.tukes.fi (grundvattenbegränsning) finns en förteckning över vilka växtskyddsmedel som passar på grundvattenområden.

Bekämpningsmedel ska användas enbart där behovet är påkallat och i sådana mängder som anvisas ämnesvis. Det är obligatoriskt att följa anvisningar, begränsningar och varningar som gäller de olika medlen och som finns utsatta på preparatets förpackningar och i kemikalies säkerhetsdatablad.

Enligt god jordbrukssed ska inget bekämpningsmedel användas på jämn mark närmare än fem (5) meter och på sluttande mark tio (10) meter från vattenfåra eller vattendrag förutom täckdiken. Kring brunnar och källor som används för anskaffning av hushållsvatten ska i allmänhet lämnas en minst 30-100 meter bred skyddszon, där bekämpningsmedel inte används.

Miljöskyddsföreskrifterna som berör spridning av bekämpningsmedel är motiverade för att förhindra risken för hälso- och miljölägenheter i bostadsområden och motsvarande känsliga ställen.

12 § Lagring och hantering av kemikalier i cisterner, ur bruk tagna cisterner, besiktning av cisterner

Målsättningen är att förhindra förorening av mark, grundvatten och miljön och som kan bero på utsläpp eller läckage från upplagring av kemikalier och farligt avfall. Med farliga kemikalier enligt kemikalielagen (599/2013) avses ämnen och blandningar som kan vara hälsofarliga, miljöfarliga eller brandfarliga och explosiva. Även uppvärmningsolja och flytande bränslen är kemikalier. Farligt avfall är enligt avfallslagen (646/2011) avfall som är brandfarligt eller explosivt, smittfarligt, annars hälsofarligt eller miljöfarligt eller har någon motsvarande egenskap (farlig egenskap).

Då cisternerna blir äldre ökar risken för skador och läckage. Därför ska inga underjordiska kemikalielagringar placeras på särskilt känsliga områden som grundvatten- och strandområden. På grundvattenområden ska man även undvika att placera ovanjordiska cisterner för bränslen och kemikalier. Ifall ovanjordiska cisterner av trängande skäl placeras på grundvattenområden, ska särskilda skyddsåtgärder vidtas för att motverka föroreningsrisken. De underjordiska cisterner som sedan tidigare finns på dessa områden ska granskas för att förebygga eventuella olyckstillbud.

Besiktningen ska ske på ett tillförlitligt sätt. Specialmätare används vid besiktningen och för uppgiften behövs yrkeskunskap.

Enkelmantlade cisterner utgör en risk för mark, grundvatten och miljön. Ett invallat lager ska vara täckt så, att bassängutrymmet inte fylls med vatten. Säkerhetsåtgärder som gäller lagring och tankning ska vidtas för att minimera riskerna för läckage.

Genom att säkerställa informationsgången till följande fastighetsägare som blir ansvarig för cisternen förebyggs eventuella läckage.

13 § Saltning av vägar

För att skydda grundvattnet behövs en dylik bestämmelse. Det förekommer att damm bekämpas sommartid genom saltning.

14 § Jordvärme

Läckage från jordvärmesystem innebär en risk för förorening av grundvatten eller vattendrag. Det är motiverat att förbjuda verksamhet som utgör en dylik risk. Inte heller får en jordvärmebrunn placeras för nära en annan jordvärmebrunn, hushållsvattenbrunn, byggnad, rågräns eller vatten- och avloppsledning för att inte riskera systemets funktionsduglighet, förorening eller en jämlik behandling av fastighetsägarna. Miljöministeriet har gett ut en miljöguide om jordvärmebrunnar på finska (Ympäristöopas 2013: Energiakaivo Maalämmön hyödyntäminen pientaloissa). Närmare anvisningar finns i respektive kommuns byggnadsordning.

Kapitel 5. Avfall

15 § Allmänna bestämmelser. Hantering av avfall på fastigheter

De kommunala avfallshanteringsbestämmelserna har uppgjorts på basen av avfallslagen. Till den del det är fråga om att förebygga förorening av miljön förorsakad av avfall, har bestämmelser intagits i miljöskyddsföreskrifterna. Avsikten är att förhindra att en okontrollerad insamling, lagring och behandling av avfall förorsakar utsläpp som föranleder trivsel- och hälsoolägenheter eller annan risk för förorening av miljön.

Kompostering tillåts och rekommenderas förutsatt att det sker småskaligt och under kontrollerade former så att olägenheter inte uppstår. Kompostering i hög av trädgårdsavfall är möjlig på jord- och skogsbruksområden och i glesbebyggelse under förutsättning att miljöolägenheter inte uppstår.

Komposten ska placeras på ett tillräckligt avstånd från det som ska skyddas eller är störningskänsliga, i allmänhet på ca 15-20 meters avstånd från hushållsvattenbrunn eller vattendrag. Komposten kan placeras intill fastighetsgränsen under förutsättning att den är sakenligt uppbyggd, underhållen och skyddas mot grannfastigheten.

Beträffande placering av utedass ska avståndet till granngränsen i allmänhet vara 5-10 meter, till vattendrag minst ca 20 meter.

För att förhindra att foderbalar som inte utnyttjats som foder blir kasserat avfall, som ligger och skräpar i naturen har föreskriften om överåriga foderbalar tagits med. Förbränning av plastavfall är inte tillåten på grund av giftiga rökutsläpp.

16 § Användning av avfall i markbyggnadsarbeten, kvalitetskrav

Det är förbjudet att förorena mark och grundvatten, varför placering av avfall i marken inte är tillåten om det kan föranleda fara eller skada för hälsan eller miljön. Dumpning av avfall i syfte att överge eller göra sig av med avfall är förbjudet. En allmän skyldighet och princip är att iaktta prioriteringsordningen i möjligaste mån enligt 8 § i avfallslagen: i första hand minska mängden av och skadligheten hos avfall som uppstår i verksamheten, och ifall avfall ändå uppstår att i första hand förbereda avfallet för återanvändning och i andra hand materialåtervinna det.

Föreskrifterna gäller för hälsan och miljön ofarligt och oskadligt avfall som i mindre skala kan användas i markbyggnad och ersätta naturmaterial under vissa förutsättningar utan särskilt miljötillstånd eller annat godkännande av miljöförvaltningsmyndighet, t.ex. anmälan till närings-, trafik- och miljöcentralen enligt Statsrådet förordning 591/2006 om återvinning av vissa avfall (betongavfall) i markbyggnad. Enligt miljöskyddslagens 28 § ska miljötillstånd sökas för behandling av avfall yrkesmässigt eller i anläggning. Undantag från miljötillståndsplikten för vissa verksamheter som avser avfallsbehandling finns i 30 a § i miljöskyddslagen (86/2000).

För att förebygga riskerna för förorening ska den småskaliga återanvändningen vara planerad, övervägd och kontrollerad verksamhet i jordbyggnadssyfte eller annat godtagbart syfte. När avfallet har placerats i marken är det svårt eller omöjligt att efteråt kontrollera vilka ämnen som finns i det utplacerade avfallet. Möjligheten att kräva en utredning säkerställer att avfallet inte föranleder förorening av mark eller övrig miljö samt ger miljöförvaltningsmyndigheten möjlighet att bedöma om det behövs miljötillstånd, om Statsrådets förordning om återvinning av vissa avfall kan tillämpas, om användningen ska förbjudas eller om det behöver utfärdas föreskrifter om placeringen. En småskalig hantering av avfall bedöms vara högst 500 m³ beroende på avfallets art.

När avfall placeras i marken finns det risk för att avfallet innehåller ämnen som kan förorena marken. Utgående från miljöskyddsaspekterna och för att underlätta tillsynen införs i miljöskyddföreskrifterna bestämmelsen, att Västkustens miljöenhet ska kunna kräva en utredning om återanvändning av avfall i marken om det inte är fråga om de undantag som nämns i miljöskyddslagens 30 a § och miljöskyddförordningens 4 §.

Tillsynsmyndigheterna kan kräva att avfallets miljöegenskaper utreds, om man misstänker att det är förorenat. Skadliga ämnen i betong kan vara stenkolbeck som använts bl.a. som vattenisolering samt PCB och bly som ingår i gamla elementfogar. Att placera betongavfall som innehåller stora mängder armeringsjärn i marken kan inte tillåtas, då det inte är ett material som lämpar sig för jordbyggnad och inte är ett godtagbart sätt att återvinna metallavfall samtidigt som det kan försvåra byggande i ett senare skede.

På viktiga grundvattenområden är risken för förorening av grundvatten särskilt stor och därför ska ingen användning av avfall ske på dylika områden. Risken för förorening av vattendrag är större på strandområden, varför användning av avfall i markbyggnad inte heller här är tillåten.

17 § Avfall som uppstår vid renovering av husfasader

Avfall som uppkommer när man iståndsätter husfasader och andra konstruktioner kan ge upphov till förorening av miljön. Föreskrifterna utfärdas för att förhindra miljörisker som den här typen av avfall kan medföra.

När man kemiskt avlägsnar målfärg, bildas avfall som ska samlas upp och transporteras till en mottagnings- eller behandlingsplats för farligt avfall. Också vid sandblästring och andra motsvarande arbeten som medför miljörisker ska arbetsplatsens näromgivning skyddas under arbetet och städas upp efteråt. Det avfall som uppkommer ska tillvaratas och transporteras till en sakenlig mottagnings- eller behandlingsplats.

I byggnaders gamla elastiska fogmassor, profillister för fönster med värmeglas och tätningsmassorna mellan glaset kan det finnas giftiga PCB-föreningar. I hårdmedel för tvåkomponentiga fogmassor användes tidigare miljöfarliga blyföreningar. PCB tillsattes fogmassorna för elementfogar från slutet av 1950-talet till slutet av 1970-talet. Bly har använts till slutet av 1980-talet. Därför är det viktigt att fästa uppmärksamhet vid förekomsten av dylika ämnen och vidta nödvändiga åtgärder för att förhindra förorening av miljön.

18 § Avfallsbränning på fastigheter

Det är skäl att förbjuda förbränning av samhällsavfall såväl genom öppen eld som i fastigheternas eldstäder pga. att förbränningsförhållandena i dem inte lämpar sig för ändamålet. Förbränningen blir ofullständig när tillräckligt hög temperatur inte uppnås i vanliga värmepannor och eldstäder. Bland de rökgaser som uppstår vid förbränning av plast och annat motsvarande avfall sprider sig lukt, sot samt för hälsan och miljön skadliga ämnen såsom små partiklar, os, kolväten och andra skadliga ämnen i sådan mängd att de kan föranleda olägenheter för både hälsan och miljön. Papper och papp kan användas som tände.

Trädgårdsavfall och motsvarande avfall är ofta vått eller fuktigt, varför det vid förbränning i öppen eld ger upphov till omfattande skadliga utsläpp i luften och medför rök-, lukt- och andra miljöolägenheter. I tätbebyggt område förorsakar öppen förbränning grannarnas sanitära olägenheter. Mottagning av dylikt avfall har ordnats genom de kommunala avfallshanteringsbestämmelserna. Trädgårdsavfall kan i småskalig omfattning komposteras på fastigheterna.

Utanför tätt bebyggt område tillåts att man sporadiskt kan undanröja trädgårdsavfall utomhus genom förbränning i öppen eld i liten skala. Även i sådana fall ska näromgivningen och grannarna beaktas och förbränningen genomföras så, att det inte uppkommer oskäligen olägenheter.

19 § Placering och skötsel av platser för mottagning av snö

Till en mottagningsplats för snö förs med snön skräp och annat avfall. Med stöd av 4 § i miljöskyddslagen ska den som bedriver verksamhet som medför risk för förorening av miljön svara för att förebyggande åtgärder vidtas samt för att den olägenhet för miljön som verksamheten orsakar undanröjs eller begränsas så långt som möjligt (principen om förorenarens ansvar).

Då snömottagningsplatserna kan föranleda förorening av miljön och då det enligt miljöskyddslagen inte krävs miljötillstånd för att grunda en sådan mottagningsplats, är det skäl att utfärda föreskrifter för att minska och förhindra olägenheter som föranleds av mottagning och lagring av snö.

Snön som transporteras från väg- och gatuområden och från fastigheter kan innehålla föroreningar som olja från fordon, tungmetaller, salt som använts för att förhindra tillfrysning av vägar, skräp och annat avfall som gömms i snön och kan härigenom orsaka förorening av miljön. Själva snötransporten och smältvattnet kan också föranleda olägenheter i miljön. För att förhindra förorening av vattendrag och den övriga miljön får platsen för mottagning av snö inte placeras på ett viktigt grundvattenområde, i eller intill ett vattendrag, strandområde eller annat störningskänsligt ställe.

20 § Muddring, slätter och andra vattenbyggnadsarbeten

I vattenlagen (587/2011) stadgas om när muddring av vattenområde och placering av muddermassa kräver tillstånd (VL 3:2-3 §). Åtgärdens miljökonsekvenser är avgörande för, om det behövs ett tillstånd eller inte. Tillstånd ska emellertid alltid sökas, om mängden muddermassa överstiger 500 m³. Dessutom ska för alla vattenbyggnadsarbeten, också för muddringar under 500 m³, senast 30 dygn innan åtgärderna påbörjas, en skriftlig anmälan göras till tillsynsmyndigheten, dvs. till närings- trafik- och miljöcentralen (VL 2:15 §), då slätter av vattenväxter eller annat avlägsnande till sin betydelse är större än ringa (t.ex. slätter på mer än en (1) hektar) görs.

För att minska och förhindra miljöolägenheter är det motiverat att muddring av vattenområden förläggs till höst- och vintertid, då rekreativ användning i vattendragen är liten och den näring som finns i bottensedimentet rör sig mindre än på sommaren. Om våren kan en muddring störa fåglarnas häckning och fiskarnas lek. Sommartid kan en muddring störa rekreativ användning, varför information till grannarna är motiverad.

Okontrollerad slätter av vattenväxter kan orsaka olägenheter särskilt för fågelbeståndet. För att undvika olägenheter för sjöfågelbeståndet ska slätter utföras efter häckningsperioden. Växtavfall som uppkommer vid slätter och vid röjning av ris och buskar på stränder kan förorsaka olägenheter för den allmänna trivselen, för rekreativ användning och för vattendraget. För att undvika olägenheterna ska slätter- och röjningsavfallet tas upp ur vattnet, deponeras för kompostering på en lämplig plats uppe på land eller behandlas så att det inte medför skada för vattendraget eller den övriga miljön.

Kapitel 6. Damm, rök och lukt

21 § Byggnads-, reparations- och rivningsarbete, markbyggnad

Vid olika slag av rivningsarbeten och jord- och husbyggande kan det uppstå dammolägenheter. För att förhindra olägenheterna har de ansvariga en skyldighet att vidta effektiva dammbekämpningsåtgärder. Särskilt viktigt är att bekämpningsåtgärderna fungerar intill känsliga ställen.

Damm från arbetsplatser och trafikleder kan förorsaka olägenheter i närmiljön. Transport av torrt och dammande material kan orsaka olägenheter i närheten av körrutten. Det är motiverat att införa en föreskrift som motverkar olägenheter.

22 § Underhåll och rengöring av trafikleder och gårdsplaner

Gatudamm består av sand och annat stenmaterial, gummi och metall som lösgjorts från däck och nubbar samt sot och andra skadliga ämnen som härstammar från nedfall av energiproduktion och bilavgaser. Gatudammet är särskilt skadligt för barn, för personer som lider av hjärt- och lungsjukdomar, astmatiker, m.fl. Svävande partiklar irriterar ögonen, smutsar ned miljön, minskar trivseln och kan öka antalet infektioner i andningsvägarna, astmaanfall och försämra lungfunktionen.

Under vissa väderleksförhållanden och särskilt under våren när det torkat upp, stiger det upp damm som svävar i luften från vägar, gator, trottoarer, gårdar och motsvarande områden. Särskilt i närheten av livligt trafikerade områden kan dammet under sådana förhållanden orsaka miljö- och hälsolägenheter. Därför är det viktigt att sandningssanden och annat gatudamm på våren avlägsnas särskilt på tätbebyggda områden från asfalterade och belagda leder, gårdar och därmed jämförbara områden genast efter snösmältningen när vädret tillåter och utförandet är tekniskt möjligt.

När gatudammet avlägsnas maskinellt ska det ske så, att luftkvaliteten inte försämras och sanitära olägenheter uppstår och genom att använda teknik som förhindrar ytterligare dammande.

En motorförsedd lövblåsare får inte användas för uppsamling av sand eftersom en sådan förorsakar ett kraftigt dammande och ökar olägenheterna.

23 § Uppvärmnings- och luftkonditioneringsanläggningar

Förbränning av avfall och annat olämpligt material kan ge upphov till miljö- och hälsolägenheter som minskar den allmänna trivseln i bostadsområden och intill andra störningskänsliga objekt och kan också föranleda olägenhet för egendom.

Felriktade och -installerade uppvärmnings- och luftkonditioneringsanläggningar med undermålig service kan ge upphov till olägenheter, varför det är skäl att säkerställa att de fungerar oklanderligt. Därför ska fastighetsinnehavaren se till att dessa används, justeras och underhålls på ett sakenligt sätt.

Kapitel 7. Buller och skakningar

24 § Anmälan och information om verksamhet som orsakar särskilt störande buller eller skakningar

Anmälningsskyldighet enligt 60 § i miljöskyddslagen föreligger om en åtgärd eller händelse orsakar tillfälligt buller eller skakningar, såsom byggande eller offentlig tillställning, om bullret eller skakningarna kan antas bli speciellt störande. Det kan vara fråga om buller eller skakningar som till volymen, varaktigheten eller upprepningen är särskilt störande för dem som bor, vistas eller arbetar i närheten. Syftet med anmälningsförfarandet är att verksamheten ordnas och regleras genom åtgärder för bullerbekämpning, bullernivå, tidpunkter och information så att olägenheterna blir så små som möjligt.

Miljöskyddsföreskrifternas syfte är, att rikta in anmälningsskyldigheten enbart på åtgärder och händelser som orsakar betydande buller- eller skakningsolägenhet och lämna verksamhet som uppfattas som mindre skadlig utanför anmälningsplikten. Förteckningen är inte uttömmande och därför ska verksamhetsidkaren göra en bedömning av speciella störningar också från andra tillfälliga verksamheter än de som räknats upp i föreskriften och beakta åtgärdens eller händelsens natur och de lokala förhållandena och därmed avgöra anmälningsbehovet. Det kan t.ex. vara fråga om smala frekvenser, slagartat buller eller buller med så höga frekvenser att det kan anses vara störande. Bostadslägenheter, sjukhus, daghem, skolområden, rekreationsutrymmen, bibliotek anses vara särskilt känsliga för buller. På grund av sakens natur görs ingen anmälan om åtgärder som är nödvändiga för räddande eller skyddande av liv eller egendom.

Föreskrifterna innehåller informationsplikt om störande buller och skakningar, så att störningskänsliga objekt ska bli medvetna om och kunna förbereda sig för störningar. Enligt rekommendationer ska informationen ges minst en (1) vecka på förhand t.ex. genom ett meddelande i närheten av arbets- eller evenemangsplatsen. Till störningskänsliga objekt meddelas åtminstone åtgärdens eller evenemangets art, varaktighet, inlednings- och avslutningstidpunkt med datum och klockslag samt ansvarig kontaktperson jämte kontaktuppgifter.

25 § Särskilt störande buller från arbetsskeden och maskiner och apparater

För att förhindra trivsel- och hälsoolägenheter och för att säkerställa en tillräckligt störningsfri natt, är det motiverat att utfärda en skild allmän föreskrift som förbjuder särskilt störande ljud om natten. Därför ska reparations-, underhålls- och servicearbeten som utförs i närheten av bostäder och andra störningskänsliga objekt och där man använder speciellt störande maskiner och anläggningar styras till att utföras dagtid.

På samma grunder och med hänsyn till näromgivningen styr föreskriften användningen av annan apparatur som främst används på fastigheterna under fritiden (gräsklippare, trimmer, m.m.) till lämpliga tider med hänsyn till grannarna.

Föreskriften gäller inte nödvändiga arbeten som inte går att skjuta upp t.ex. med hänsyn till trafiksäkerhet, trafikförbindelser, vattenförsörjning och bedrivande av lantbruk.

26 § Tillfälliga och flyttbara asfaltstationer och stenkrossar

Det är motiverat att förbjuda tillfälliga och flyttbara asfaltstationer på viktiga grundvattenområden för att hindra risken för förorening av grundvattnet. Förbudet gäller likaså krosstationer eftersom också deras maskiner innehåller oljor eller flytande bränslen. Bränslen och övriga kemikalier som används i verksamheten samt det avfall som uppkommer föranleder en miljörisk.

Genom kraven som ställs i föreskrifterna för tillfälliga stenkrossar och asfaltstationer säkerställs att risken för förorening från utsläpp i luften, buller och avfall minimeras. Avstånd till störningskänsliga objekt skall vara tillräckligt, i allmänhet minst 300-500 meter.

Föreskriften som innebär att verksamhetsidkaren ska meddela miljömyndigheten om inledande och avslutande av verksamhet baserar sig på miljöskyddslagens 83 § och är motiverad för att utöva tillsyn och övervaka verksamhetens miljöpåverkan.

Av miljöskäl är det motiverat att förpliktiga verksamhetsidkaren att städa upp och rengöra området efter att verksamheten upphört samt att transportera bort avfallet för sakenlig behandling.

27 § Användning av ljudanläggning

Inom planläggningen kan anses att ett ställningstagande redan tagits till olika verksamhetsformer och eventuella bullerolägenheter från dem genom att bestämma idrottsplatser, torgområden, m.fl. platser för uppträdande och evenemang. I samband med sedvanliga och tillfälliga evenemang på dessa platser dagtid behövs normalt ingen skriftlig anmälan enligt miljöskyddslagens 60 §. Sakenliga bullerbekämpningsåtgärder förutsätts även i dylika sammanhang.

Om evenemangets art avviker från det normala och ljudanläggningar eller ljudförstärkare används såsom t.ex. vid en utomhuskonsert, ska en skriftlig anmälan lämnas in.

Om en tillställning ordnas på ovan nämnda platser utomhus nattetid mellan kl. 22–7, skall en skriftlig anmälan lämnas in.

Det blir vanligare med gatumusikanter och att sommartid på uteserveringsställen, uteterrasser kvällstid använda ljudanläggningar. Eventuella bullerolägenheter för invånarna i närheten förebyggs genom föreskriften.

Kapitel 8. Övriga bestämmelser

28 § Skyldighet att ge uppgifter för tillsynen

Enligt miljöskyddslagens 19 § kan miljöskyddsföreskrifterna gälla plikten att lämna uppgifter som behövs för tillsynen.

Enligt miljöskyddslagens 83 § har myndigheten eller av myndigheten förordnad tjänsteinnehavare rätt att i tillsynssyfte och för verkställigheten av miljöskyddslagen få behövliga uppgifter av verksamhetsutövare och av myndigheter.

Enligt 84 § i miljöskyddslagen har myndigheten rätt att i tillräcklig utsträckning få uppgifter av verksamhetsutövare och andra som berörs av föreskrifterna för att utreda verksamhetens miljöpåverkan om det finns grundad anledning att misstänka att den orsakar förorening.

En verksamhetsutövare ska med stöd av miljöskyddslagens 5 § tillräckligt väl känna till verksamhetens konsekvenser och risker för miljön samt möjligheterna att minska verksamhetens negativa miljöpåverkan (skyldighet att vara konsekvensmedveten).

29 § Undantag från miljöskyddsföreskrifterna

Enligt § 19 i miljöskyddslagen kan kommunens miljöförvaltningsmyndighet bevilja undantag från miljöskyddsföreskrifterna på grunder som anges i lagen. Ansökan om undantag ska sökas skriftligt och ska motiveras. Tillstånd till undantag beviljas endast om verksamhetsutövaren på godtagbart sätt kan förhindra förorening av miljön. När undantag beviljas, ska beaktas, att miljöskyddsföreskrifternas målsättning inte får åsidosättas. Även allmänna förvaltningsmässiga rättsprinciper binder myndigheten i sådana situationer. Med tanke på parternas rättsskydd är det

viktigt, att man när undantag beviljas tillämpar förvaltningsförfarande så att t.ex. grannarna blir hörda vid behov. Man ska kunna söka ändring i ett beslut om undantag på sätt som stadgas i miljöskyddslagen.

Det kan finnas behov av precisering av miljöskyddsföreskrifterna t.ex. i tolkningssituationer och när myndighetstillsyn utövas. Miljösektionen har därför rätt att utfärda anvisningar och bestämmelser som preciserar miljöskyddsföreskrifterna.

30 § Avgifter

För behandling av tillstånd, beslut och ärenden som stöder sig på miljöskyddslagen och vattenlagen och som behandlas i miljösektionen eller av en tjänsteinnehavare tas avgifter ut enligt den taxa som Västkustens tillsynsnämnd godkänt. För miljöskyddsföreskrifternas del tillämpas taxan främst på behandling av anmälningar och undantag.

31 § Påföljder vid brott och försummelser av miljöskydds-föreskrifterna

I 13 kapitlet i miljöskyddslagen finns stadganden om tillsyn och förvaltningstvång. Om det sker överträdelse eller försummelse av miljöskydds-föreskrifterna, kan tillsynsmyndigheten förbjuda en fortsättning eller upprepning av det förfarande som är mot föreskrifterna eller uppmana/förordna verksamhetsutövaren att uppfylla sina förpliktelser. Med stöd av miljöskyddslagens 88 § kan förbudet eller bestämmelsen effektivteras genom att vite föreläggs eller att hot om att den åtgärd som inte på uppmaning vidtagits utförs på bekostnad av den som försummat åtgärden eller så avbryts verksamheten. Befogenheten att utöva förvaltningstvång innehar Västkustens miljöenhets miljösektion.

Miljöskyddslagens 116 § innehåller en straffbestämmelse, med stöd av vilken bötesstraff kan utdömas i allmän domstol för brott mot miljöskydds-föreskrifterna. I situationer där någon har brutit mot miljöskydds-föreskrifterna kan göras en anmälan till polisen för förundersökning.

I praktiken utövar polisen vid sidan av miljöskyddsmyndigheterna tillsyn över att miljöskydds-föreskrifterna följs. Polisen har rätt att utdöma ett bötesstraff för brott mot en kommunal föreskrift på det sätt som stadgas i strafflagen.

32 § Ikraftträdande

Stads- respektive kommunfullmäktige i Kristinestad, Kaskö, Närpes och Korsholm beslutar var för sig om utfärdandet av miljöskydds-föreskrifterna med stöd av 19 § i miljöskyddslagen. Beslutet om godkännandet av föreskrifterna delges så, som kommunala tillkännagivanden offentliggörs i kommunen. Beslutet anses delgivet då kungörelsen har blivit offentligt framlagd. På samma sätt kungörs också att miljöskydds-föreskrifterna träder i kraft. Dessa miljöskydds-föreskrifter träder i kraft när fullmäktiges beslut vunnit laga kraft. Miljöskydds-föreskrifterna sänds till den regionala miljöcentralen.